

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Kertész Ildikó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Tulokné dr. Vízi Anna ügyvéd által képviselt **I.r.**, dr. Wagner József ügyvéd által képviselt **II.r. alperesek** ellen eredeti állapot helyreállítása iránti perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. július 8. napján kelt G.20.549/2008/40. számú ítélete ellen I.r. alperes részéről 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét megváltoztatja, a felperes keresetét elutasítja.

Az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit akként változtatja meg, hogy kötelezi a felperest, hogy az APEH Nyugat-dunántúli Regionális Igazgatóság Illeték Főosztálya felhívására fizessen meg az állam javára 900.000,- (Kilencszázezer) Ft feljegyzett kereseti illetéket, valamint 15 napon belül az I. és II.r. alpereseknek fejenként 500.000,- (Ötszázezer) Ft elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 1.150.000,- (Egymillió-egyszázötvenezer) Ft, a II.r. alperesnek 250.000,- (Kettőszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget, viselje továbbá a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperest 1990. november 19-én kelt társasági szerződése alapján jegyezte be a cégbíróság. A felperes megalakulásakor kéttagú volt, majd tagjainak száma 1998. december 16-tól háromra bővült. 2006. december 1-től a társaság egyszemélyes lett úgy, hogy a korábbi "A", "B" és "C" tagok helyébe "A" testvére a II.r. alperes lépett. A társaság ügyvezetője az alapítástól 2006. december 1-ig "A" volt, majd ezt követően 2007. augusztus 9-ig "D" lett. 2007. augusztus 9-én az egyszemélyi tulajdonos II.r alperes a társaság végelszámolását határozta el azzal,

hogy ő lett a végelszámoló, majd ezt követően, a végelszámoló kezdeményezésére a társaság 2008. február 25. napjától felszámolás alá került.

2004. október 29-én és 2006. október 10-én "A" adásvételi szerződéseket kötött a **helység 1-i ... hrsz.** alatt nyilvántartott társasházi ingatlanban lévő ...m2 alapterületű műhellyel kapcsolatban a felperessel. Az adásvételi szerződések alapján a felperes az ingatlan tulajdonának 1/2 -1/2 hányadát szerezte meg, 26.000.000,- illetőleg 24.000.000,-Ft-os vételárért. Az első szerződés alapján 23.000.000,-Ft a szerződés aláírásakor megfizetésre került, a fennmaradó 3.000.000,-Ft 2005. szeptember 30-áig volt esedékes. A szerződés alapján a felperes 1/2 tulajdonjoga 2005. október 13-án került az ingatlannyilvántartásba bejegyzésre. A második szerződés alapján a fennmaradó 14.000.000,-Ft vételárát a felperes 2008. október 30-áig volt köteles megfizetni. A második adásvételi szerződést 2006. november 30-án úgy módosították, az eladó "A" kifejezetten hozzájárult ahhoz, hogy a felperes tulajdonjoga a hátralévő vételár megfizetéséről függetlenül az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön. A felperes kizárólagos tulajdonjoga 2006. december 6-án került bejegyzésre.

2006. november 30-án az I.r és II.r. alperesek között kölcsönszerződés jött létre 33.800.000,- Ft összegre. Ugyanezen a napon a felperes és az I.r. alperes jelzálogszerződést kötöttek a perbeli ingatlanra, melyben a felperes hozzájárult ahhoz, hogy az I.r. alperes javára jelzálog kerüljön bejegyzésre a II.r. alperes által felvett hitel biztosítékeként. 2006. december 27-én a 2006. november 30-án megkötött hitelszerződést és jelzálogszerződést közjegyzői okiratba foglalták a felek. E szerint a kölcsön lejáratát 2021. június 20-a volt. A felvett hitelből a II.r. alperes 2007. június 22-ig mindössze 4.922.709,-Ft-ot teljesített, így az I.r. alperes a hitelszerződést felmondta.

A 2007. május 2-án elfogadott 2006. évi mérleg alapján már nyilvánvaló volt, hogy a felperesnek likviditási gondjai vannak. 2007. október 19-én a végelszámolás alatt álló felperes és az I.r. alperes adásvételi szerződést kötöttek a jelzálogjoggal terhelt ingatlanra amelyben az I.r. alperes 28.800.000,-Ft vételárért megszerezte az ingatlan tulajdonjogát. A szerződés 2. pontjában a felek rögzítették, hogy pénzmozgásra nem került sor, mert az I.r. alperesi vevő a vételárát beszámította a II.r. alperes hiteltartozásába. Az adásvételi szerződés megkötésekor az ingatlanon még fennállt az "E" Bank. javára 800.000 ATS hitel biztosítására bejegyzett jelzálogjog, amely a jelzálogjog alapjául szolgáló hitel kiegyenlítését követően 2007. november 12-ével törlésre került. Jelenleg az ingatlan-nyilvántartásban az I.r. alperes szerepel az ingatlan kizárólagos tulajdonosaként. Az I.r. alperes a felperes ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásban hitelezőként bejelentkezett, hitelezői igényét a felszámoló elfogadta.

A felperes többször módosított kereseti kérelmében a felperes és az I.r. alperes között 2007. október 19-én megkötött adásvételi szerződés, a 2006. december 27-én kötött jelzálogszerződés és a 2006. november 30-án kötött jelzálogszerződés semmisségének megállapítását kérte azzal, hogy az I.r. alperes jelzálogjogának törlése mellett a bíróság állítsa vissza a perbeli ingatlan tekintetében a felperes tulajdonjogát valamint az I.r. alperest kötelezze az ingatlan 15 napon belüli felperesi birtokba bocsátására. A II.r. alperest mindezek túszerzésére kérte kötelezni.

A 2007. október 19-i szerződéssel kapcsolatban elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az sérti a Ptk. 256. §. (1) bekezdésében írtakat. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy a szerződés jóerkölcsbe ütközik. A másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor a felperes nevében végelszámolóként az a II.r. alperes járt el, akinek a magánkölsőne fedezetéül lett jelzáloggal terhelve az I.r. alperes hitelező által a felperes tulajdonát képező ingatlan. Az I.r. alperes, mint vevő is tisztában kellett, hogy legyen azzal, hogy az eladót, a hitelszerződés szerinti egyenes adós képviseli. Ennek ellenére az adásvételi szerződés megkötésekor a szerződő felek közös megegyezéssel eltértek a jelzálogjog szerződés 8. pontjában foglaltaktól, mely szerint, amennyiben a kölcsönszerződés adósa, vagyis a II.r. alperes lejáratkor nem teljesít, a zálogjogosult I.r. alperes a jelzálogjoggal terhelt ingatlanból a követelését bírósági végrehajtás útján elégítheti ki. Az I.r. alperes tisztában volt azzal is, hogy az adásvételi szerződés megkötésére azért került sor, mert a hitelszerződés alapján fennálló kötelezettségét a II.r. alperes nem teljesítette.

A felperes álláspontja szerint a II.r. alperesnek az adásvételi szerződés megkötésével az volt a célja, hogy a hitelszerződés szerint fennálló kölcsön visszafizetési kötelezettsége megszűnjön.

A 2006. december 27-én kötött jelzálogszerződéssel kapcsolatban előadta, hogy az érvényesen nem jött létre, figyelemmel a Gt. 141. §. (2) bekezdésében és 168. §. (1) bekezdésében írtakra. Másodlagosan e szerződéssel kapcsolatban is hivatkozott arra, hogy az jóerkölcsbe ütközik, mert az időközben felszámolás alá került felperesi Kft. ügyvezetője a Kft. egyszemélyes tulajdonosának a II.r. alperesnek a magánkölsőne visszafizetése fedezetéül terhelte meg a perbeli ingatlant jelzálogjoggal, ellenszolgáltatás kikötése nélkül.

A felperes kifejtette, hogy a 2006. november 30. napján kötött jelzálogszerződés ugyancsak a jó erkölcsbe ütközik, mert a felperesi társaság ellenszolgáltatás nélkül vállalta, hogy a II.r. alperes hitelének biztosítékeként jelzálogjoggal terheli meg a tulajdonát képező ingatlant.

Az alperesek ellenkérelmükben a felperes keresetének elutasítását kérték.

Az I.r. alperes hivatkozott arra, hogy az adásvételi szerződéssel kapcsolatban a felperes által megjelölt a Ptk. 256. §-a szerinti jogsértés eleve nem állapítható meg, mert a perbeli Álláspontja szerint mivel a felperes kereseti kérelmét a Ptk-ára és nem a Cstv-re alapítottan terjesztette elő, így saját felróható magatartására előnyök szerzése végett a Ptk. 4. §. (4) bekezdése alapján nem hivatkozhat. Márpedig a Gt. 141. §. és 168. §-ával kapcsolatos felperesi előadás felperesi felróható magatartásra utal. Hivatkozott arra, hogy a jelzálogszerződések és az adásvételi szerződés alapján senkinél semmilyen hátrány nem mutatható ki, ennek hiányában pedig alaptalan a Ptk. 200. §. (2) bekezdésére alapított kereseti kérelem.

A II.r. alperes ellenkérelmében ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint tekintettel arra, hogy személyesen soha nem volt tulajdonosa a perbeli ingatlannak, így alaptalan az a kereseti követelés, amely őt tűrésre kéri kötelezni. Ezt meghaladóan hivatkozott arra, hogy a támadott szerződések érvénytelensége sem a felperes által megjelölt

Gt. 141. §. és 168. §., sem a Ptk. 256. §. alapján nem állapítható meg és azok a jóerkölcsbe sem ütköznek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felperes és az I.r. alperes között 2006. november 30-án a **helység 1-i ...** hrsz. alatti ingatlanra vonatkozóan megkötött jelzálogszerződés jóerkölcsbe ütközik, ezért semmis. Ennek folytán ugyancsak semmis a 2006. december 27-én **"F" helység 1-i** közjegyző által 2118/Ü.839/2006. szám alatt közjegyzői okiratba foglalt szerződés jelzálog alapítására vonatkozó része, valamint a felperes és az I.r. alperes között 2007. október 19-én létrejött ugyancsak a fenti ingatlanra vonatkozóan megkötött adásvételi szerződés is. Az elsőfokú bíróság ítéletében megkereste a ... Körzeti Földhivatalt, hogy az I.r. alperesnek az ingatlanra bejegyzett 1/1 tulajdoni hányadát törölje és a tehermentes tulajdonjogot a felperes javára eredeti állapot helyreállítása jogcímén jegyezze vissza. Kötelezte a II.r. alperest mindezek tűrésére. Ezt meghaladóan kötelezte az I. és II.r. alpereseket 900.000,-Ft feljegyzett illeték, valamint a felperes javára 200.000,-Ft perköltség megfizetésére.

Ítéletének indokolásában rámutatott, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott arra: a 2006. november 30-án kötött jelzálogszerződés a Gt. 168. §. (1) bekezdésébe ütközik. A felperes csak 2006. december 1-től vált egyszemélyessé, így álláspontja szerint ezt a szabályt nem lehetett figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Ptk. 256. §-ára alapított kereseti kérelem az adásvételi szerződést illetően nem alapos, mert a szerződés megkötésekor első ranghelyen álló jelzálogjogosult kielégítése megtörtént.

A Ptk. 200. §. (2) bekezdésére alapított kereseti kérelemmel kapcsolatban kifejtette, hogy jóerkölcsbe ütközőnek az a szerződés tekinthető, amelyet ugyan jogszabály nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél, vagy a vállalt kötelezettség jellege, illetőleg a szerződés tárgya, vagy a megkötés körülményei az általánosan elfogadott erkölcsi szokásokat nyilvánvalóan sértik és ezért a társadalmi megítélés is azokat tisztességtelennek minősíti.

Az e körben előterjesztett kereseti kérelemmel kapcsolatban a 2006. október 10. és 2007. október 19. között kötött szerződéseket egységes folyamatként értékelte. Megállapította, hogy a felperes korábbi tulajdonosai a 2006. november 30-i jelzálogjogot alapító szerződés megkötésekor nyilvánvalóan tisztában kellett, hogy legyenek azzal a következő napon üzletrészeit átruházzák a II.r. alperesre. A 2006. évi mérlegadatokból nyilvánvaló, hogy a felperes likviditási gondokkal küszködött, amelyekről az akkori felperesi ügyvezetőnek **"A"**nak is tudomása kellett hogy legyen. Így a 2006. október 10. és 2007. október 19. között megkötött szerződések azt a célt szolgálták, hogy a felperesi gazdasági társaság és a II.r. alperes magánszemély vagyonát összemossák. A felperes korábbi tulajdonosai úgy terheltek meg a cég vagyonát, hogy egyrészt tudtak annak túlértékeltségéről, másrészt pedig így üzletrészükhöz értékéhez azzal jutottak hozzá, hogy a II.r. alperes ezzel kapcsolatos teljesítéséhez a felperes vagyona nyújtotta a fedezetet. Ez a magatartás pedig ellentétes az általánosan elfogadott társadalmi elvárásokkal. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a 2006. november 30-i jelzálogjogot alapító szerződés semmisségére figyelemmel nincs jelentősége annak, hogy az ezt követően e szerződésre tekintettel megkötött 2006. december

27-i, illetőleg 2007. október 19-i szerződés megsértette-e a Ptk-ban foglalt kielégítési sorrendet, illetőleg, hogy az adásvételi szerződés jó erkölcsbe ütközik-e.

Az eredeti állapot helyreállításáról az elsőfokú bíróság a Ptk. 237. §. (1) bekezdése alapján rendelkezett, a perköltségről a Pp. 78. §. (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az I.r. alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 2006. november 30-i jelzálogjogot alapító szerződés megkötésekor "A"-nak a 2006. évi mérlegadatok alapján tudomással kellett bírnia arról, hogy a felperes likviditási gondokkal küzd, tekintettel arra, hogy a 2006. évi mérleg csak 2007. évben állt a felperes rendelkezésére. Sérlemzte, hogy az elsőfokú bíróság azt állapította meg: a szerződéskötésekre annak érdekében került sor, hogy a felperes és II.r. alperes magánvagyonát összemossák. Álláspontja szerint erről az I.r. alperes tudomással nem bírt és ez az ítéleti megállapítás nem is bizonyított. Előadta, hogy eljárása megfelelt az általános banki gyakorlatnak, mely szerint a hitelt felvevő, a hitelfelvétel céljára szolgáló dolgot, tárgyat ajánlja fel a hitel fedezetéül, márpedig a II.r. alperes számára nyújtott kölcsön célja az volt, hogy a II.r. alperes megvásárolja a felperesben fennálló üzletrészeket és így a felperes egyszemélyi tulajdonosává váljon.

Hivatkozott arra, hogy a szerződéskötésekből a II.r. alperesnek előnye nem származott, hiszen a II.r. alperes kötelezettsége a kölcsönért változatlanul fennáll, tekintettel a felperesnek a Ptk. 259. §. (1) bekezdésén alapuló megtérítési igényére. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet indokolása szerint a jelzálogjog szerződés jóerkölcsbe ütközését alapvetően a felperes korábbi tulajdonosainak és tisztségviselőinek állítólagos jóerkölcsbe ütköző magatartása eredményezte, így ebből következően a felperes saját felróható magatartására a perben eredménnyel nem hivatkozhat. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal összefüggésben is, hogy a Ptk. 4. §. (4) bekezdésére alapított védekezésére az elsőfokú bíróság érdemi indokolással nem szolgált. Fellebbezésében hivatkozott a Ptk. 238. §. (2) bekezdésében foglaltakra, hangsúlyozva, hogy a támadott szerződések fennálltában jóhiszeműen bízott. Kifogásolta, hogy a felperes a Cstv. 40. §-ára alapított kereseti kérelmétől elállt, ennek ellenére a felperes képviselőjében eljáró felszámoló a Ptk-ra alapított kereseti kérelem kapcsán a csődtörvényben biztosított jogokat vindikálta magának. Álláspontja szerint, amennyiben a csődtörvény nem biztosít lehetőséget a perbeli szerződések megtámadására, úgy a Ptk-ban meghatározott érvénytelenségi okokra a perben a felszámoló eredménnyel nem hivatkozhat. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének megállapítása szerint a felperes ellen folyt végelszámolási eljárásban 50.602.508,-Ft-os hitelezői igény került kimutatásra, ebből azonban több, mint 33.000.000,-Ft az I.r. alperest illette meg. Előadta, hogy a 2006. december 27-i szerződés nem csupán megerősítése a 2006. november 30-ai jelzálogszerződésnek, hanem a felperesnél bekövetkezett tulajdonosváltozásra tekintettel az új szerződésnek tekintendő. Az elsőfokú bíróság pedig nem adta indokát annak, hogy ez az új szerződés miért lenne jóerkölcsbe ütköző. Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben írtakkal ellentétben a két jelzálogszerződés semmisségéből még nem következik a 2007. október 19-i adásvételi szerződés érvénytelensége.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése azonban téves.

Arra helytállóan utalt az elsőfokú bíróság, hogy a 2006. október 10. és 2007. október 19-e között kötött szerződések egységes folyamatként értékelendők. Ezen belül azonban az is megállapítható, hogy a 2006. november 27-én közjegyzői okiratba foglalt ingatlan jelzálog alapítására vonatkozó szerződés nem tekinthető új megállapodásnak a felek között, az mindössze a 2006. november 30-ai hitelszerződés kapcsán már írásba foglalt jelzálogszerződés megerősítése.

Helytállóan állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a 2006. november 30-án megkötött jelzálogszerződés alapján létrejött 2007. október 19-i szerződés nem ütközik a Ptk.256.§-ában írtakba. Ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 2006. november 30-i szerződés nem sértette a Gt.168.§-ában foglalt rendelkezéseket tekintettel arra, hogy a felperesi társaság csak 2006. december 1. napjától vált egyszemélyessé.

A 2009. március 2-án kelt 19. sorszám alatti beadványában a felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az alperesekkel szemben a Csődtörvény 40.§-ában foglalt rendelkezésekre alapított követelést nem érvényesít. A bíróságnak a felek jognyilatkozataihoz való kötöttsége nem jelenti azt, hogy ha valamelyik fél a perbeli jogviszony jogi minősítését illetően tévesen rossz jogcímet jelöl meg, azt a bíróság a határozata meghozatalánál ne minősíthesse a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően (EBH 2004.1143.). A bíróság a kereseti kérelemben megjelölt jogcímhez tehát nincs kötve, azonban ha a fél kifejezetten kéri valamely jogcím mellőzését, a kereseti kérelemhez kötöttség elvét sértené a bíróság, ha ennek ellenére az adott jogcím alapján döntené el a jogvitát (Győri Ítéletábrla Pf.IV.20.232/2006/4.). Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a perbeli szerződéseket kizárólag az alapján vizsgálta, hogy azok a Ptk.200.§-a szerint a jó erkölcsbe ütköznek-e.

Arra tévesen, de legalábbis félreérthetően utalt az elsőfokú bíróság, hogy a 2006. évi mérlegadatokról "A" a felperes korábbi tulajdonosainak üzletrésze átruházására vonatkozó szerződés megkötésekor 2006. december 1-én már tudott, tekintettel arra, hogy a 2006. évi mérlegadatok az I.r. alperesi fellebbezésben írtaknak megfelelően csak 2007. májusában váltak ismertté, ez a megállapítás azonban abban az értelemben helytálló, hogy 2006. december 1-én a felperes akkori tagjai illetőleg ügyvezetői ismeretekkel rendelkeztek a felperes likviditási helyzetéről. Nyilvánvaló, hogy a felperes volt üzletrész tulajdonosai a felperes gazdasági helyzetén kívül tisztában voltak azzal is, az alperesek között 2006. november 30-án kötött hitelszerződés azt a célt szolgálja, hogy a II.r. alperes a felperes kizárólagos tulajdonosává váljék.

Tévesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgyává tett szerződési láncolat arra irányult, a felperesi cégvagyon, illetőleg a II.r. alperes magánvagyonát összemossák. Mind a felperes mind a társaságot tulajdonló tag(ok) magatartása - akár a 2006.december 1.napját megelőző többszemélyes, akár az azt követően egyszemélyessé vált Kft.-t tekintve - azt a célt szolgálta, hogy a II.r. alperes a hitelfelvétel segítségével megvásárolt üzletrészek révén közvetlenül tulajdonába kerülő társaság vagyonát (döntően annak ingatlanát) tudja biztosítékkul felajánlani a személyes hitele fedezetéül. Másképpen fogalmazva a II.r.alperes hitelének fedezete nem az általa közvetlenül, hanem a társaságán keresztül közvetetten tulajdonolt vagyona volt, ez a szerződésekben realizálódó szándék pedig nem ütközik a Ptk.200.§.(2) bekezdésében írtakba. Helytálló az I.r.alperes azon hivatkozása, hogy egy „vállalatfelvásárlási” helyzetben sem - miként egyéb más hitelből történő vásárlás esetén sem - ellentétes az általánosan elfogadott társadalmi elvárásokkal önmagában az, hogy a felvásárlást lehetővé tevő hitel fedezete maga a megvásárolt vagyontárgy.

Nem tekinthető jó erkölcsbe ütköző magatartásnak az sem, hogy az I.r. alperes mint hitelt nyújtó pénzintézet saját követelése érvényesítése érdekében egyébként jogszerű konstrukciót használva a 2007. október 19-i szerződéssel megszerezte az ingatlan tulajdonjogát.

Minden más, további körülmény vizsgálata - így nevezetesen az, hogy az adásvételre az ingatlan valós értékén került-e sor 2007. október 19-én, vagy az, hogy ezzel az adásvételi szerződéssel más hitelezők kielégítési esélyei, s így érdekei esetlegesen sérültek-e a felperessel illetve a volt tagokkal összevetve - a Cstv.40.§-ának hatálya alá tartozó olyan kérdés, amelyet az első- és másodfokú bíróság a felperes 19. sorszám alatt előterjesztett keresetmódosítására tekintettel a perben érdemben nem vizsgálhatott.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdés alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Mivel a felperes teljes mértékben pervesztes lett, a Pp.78.§.(1) bekezdés alapján köteles megfizetni az állam javára a feljegyzett 900.000,- forint kereseti illetéket, valamint az I. és II.r. alpereseknek a Pp.24.§.(1) bekezdése alapján a 22.800.000,- forintos pertárgyértékhez képest megállapított első- és másodfokú ügyvédi költséget, valamint az I.r. alperes által lerótt 900.000,- forint fellebbezési illetéket. Az I. és II.r. alpereseknek járó ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§.(2) bekezdés b./ pontja és (5), (6) bekezdései alapján állapította meg fejenként 500.000,- forint, a másodfokú eljárásban 250.000,- forintban.

Győr, 2010. június 23. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:
Kiadó: